

med Hensyn til denne Bygning. Det er oplyst under tidligere Forhandlinger her i Salen om dette Aars Finantslov, at der ifjor er nedsat en Kommission af Ministeren, der er ifærd med at søge en Løsning af dette Sameie. Jeg nærer de mest levende Ønsker om, at denne Kommissions Arbejde maatte kunne føre til et Resultat, og det er ganske vist, at saafremt Løsningen maatte blive den, der for Diebliffet synes at have størst Nødvendighed for sig, nemlig at Staten forlader og Kommunen bevarer denne Eiendom, vil der være saa rundelig Plads i Bygningen — ikke hensigtsmæssig Plads, men rundelig Plads — for de kommunale Institutioner, at der ikke vil være nogen Grund for Kommunen til at bringe Offre ved at købe Brandforsikringen bort fra Bygningen. Brandforsikringens Ret til at have sit Kontor i denne af Stat og Kommune eiede Bygning er anerkendt paa saadan Maade ved Dom, at der ikke kan være nogen Tvivl længere om dens Bespielse; men dette vil, som sagt, heller ikke volde nogen som helst Vanskelighed, dersom Staten forlader Raad- og Domsbygningen, thi da er der Plads nok for Brandforsikringen ved Siden af de kommunale Institutioner. Naar den ærede Ordfører mente, at, hvis Kjøbenhavns Kommune ikke gik ind paa det Forslag, han her havde stillet, og det Tilbud, her var gjort, saa var det den, der har Ansvar for, at den offentlige Politiret vedbliver at være i saa utilfredsstillende Stilling, saa maa jeg dertil gjøre den Bemærkning, at en saadan Rast frem og tilbage af Ansvarer hjælper os egentlig ikke synderlig. Kommunen vil paa sin Side kunne svare: Ja, paa samme Maade er det Statens, Rigsdagens, Folkethingets Ansvar, at vi ikke ifjor kom til at gjøre Noget ved de Lokaler, som den Gang vare udpegede til Udbring og Forandring, og hvor det dog erkjendtes, at navnlig et af dem, nemlig Brev- og Pantestriverkontoret, i højeste Grad trængte til at hjælpes. Vor Bøtting ifjor fornegtede nemlig det almindelige Sameieprincip, i Kraft af hvilket alle Reparationer og Omdannelser paa Raad- og Domsbygningen have været baarene halvt af Staten og halvt af Kommunen, og det skulde ikke undre mig, om de kommunale Autoriteter ligeoverfor den Afgjørelse, Rigsdagen saaledes tog ifjor, nu for deres Vedkommende ville holde sig tilbage. Men, som sagt, efter den Oplysning, der er givet af den høitærede Justitsminister, har jeg Intet imod at stemme for det af den ærede Ordfører stillede Forslag, og kan der komme Noget ud af det, er det godt; men jeg vil ikke overrastes, hvis Kommunen skulde svare, at den under de nuværende Forhold ikke anser det forsvareligt at paabyrde Kommunen den omhandlede Udgift.

Winther: Det forekommer mig, at denne Sag ved at blive nærmere omtalt maaske dog kunde komme til at staa saaledes, at alle interes-

serede Parter kunne finde det hensigtsmæssigt og faae en foreløbig Løsning deraf. Blandt de Ulemper, som ere fremhævede at være tilfæde ved den nuværende Tilstand, er den, at det Publikum, som skal møde i den offentlige Politiret, er nødt til at opholde sig i en Gang, langs med hvilken de smaa Afslutter ere, hvori Fangerne henfidde, indtil de kunne komme i Forhør i de Politiafdelinger, hvor de skulle afhøres, og deraf skal følge, at Udenforstaaende i Gangen skulle ganske ugenert kunne underholde sig med de Fanger, som saaledes midlertidig fastholdes der paa Stedet. Det forekommer mig, at det er et temmelig vigtigt Hensyn, at dette ikke fortsættes. Men dersom nu det Lokale bliver taget i Brug til offentlig Politiret, som Brandforsikringen har deroppe, saa vil man kunne faae Indgang fra en anden Side, saaledes at Publikum, som skal møde i den offentlige Politiret, aldeles ikke kommer i den Gang; . . . turde jeg ikke bede det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) gjøre mig den Tjeneste ikke at tale slet saa høit, da jeg ellers ikke kan samle mine Tanter . . . derved vilde altsaa en af de væsentligste Ulemper blive afhjulpne, som der er klaget over. Og jeg skal ikke negte, at, da det jo er et Hensyn, som især er vedkommende Statens Interesse, nemlig den offentlige Retspleie, saa, saalænge det ikke er indrettet her som i Provindserne, at vedkommende Jurisdiktion skal staa Leilighed til Retslokale, forekommer det mig, at det havde været klogere, om Staten havde ydet hele dette Bidrag midlertidig, og at vi nu bevilgede de 1,000 Kr. Naar jeg ikke har stillet et Forslag derom, er det, fordi jeg troede, det ikke vilde føre til noget praktisk Resultat her; men jeg vil dog udtale dette, fordi jeg for mit Vedkommende tror, at det er rigtigt, at navnlig den væsentligste af alle Ulemper bliver tilfærdig fremdragen her i Thinget. At Kjøbenhavns Kommune kan ville stille sig saaledes, som det ærede Medlem antog muligt, kan gjerne være. Det ærede Medlem kunde vistnok bidrage betydelig til, at det stillede sig anderledes, hvis han havde den Overbevisning, at det var vigtigt, at vi fik en Forandring i saa Henseende; og ihvorvel det ærede Medlem sagde, at Kommunen har ingen Interesse af, at Brandforsikringen flyttes, fordi, naar Udskillelsen er kommen i Sameiet, er der Plads nok, saa siger jeg: Det kan maaske være længe, inden den Løsning kommer — Ingen veed, hvornaar —, og derfor var det maaske klogest at staae en taalelig og for den offentlige Sikkerhed og Retspleie nødvendig forbedret Tilstand, især naar det kan ske med en saa lille Opoffelse som 500 Kr. aarlig; at man kan bevilge de 500 Kr. uden at erkjende nogensomhelst retlig Forpligtelse dertil, er en Selvsjølge. Jeg antager ikke, at Staten er absolut forpligtet til at give disse Penge, fordi man bevilger disse 500 Kr., altsaa jeg kan ikke se, at der er mindste